

PAYER IMRE

Skízis

Én ott maradok örökre.
Útkereszteződés. A fák csúcsa. Égbolt.
Aszfalt, fordult nézetben, újra aszfalt,
kattanás. Én ott maradtam.
Valaki kilép belőlem, menni kezd. Megy.
Mint feltevések sorozata – halad.
A lények, képek gyorsuló
vetülete fordul így,
kikattan belőlük a szervező közeg.
De a *van*ban minden mozgás megáll.
Aszfalt van. Szótlan ég van. Mozdulatlan napsütés.
Tér és idő vákuuma. Bezáródtam.
Én ott vagyok én. De itt beszélek,
nyelvtani egyes szám első személy,
a hallgatag közepet körbe beszélve,
a szavak, mint fémlapocskák – lebegnek.
Hallom, valahonnan mindennél fenyegetőbben
szélvihar közelít. Lapocskák, világok
süvöltének –

Az építkezésnél

– *pilinszkys* –

Lehunyt szemhéjam mögött újra látom
a pőre falat, betonon a port.
Malteros ládák, rideg sóderhalmok.
Látlak a pallón az épülő téglafalnál.
Látom magamat, a tekinteted,
rézsút forduló vállamat. Egy pillanat:
s a nap azóta irgalmatlanul,
örökre tűz a belső éjszakában.

„Hangokat ad egy torony teste.”
 Amit értettem, többé már nem értem,
 és megértem azt, amit addig nem.
 Az épület nem épül fel soha.
 Ott van a jelen, itt csak szétesett
 és összetákolt rekvizitumok
 – „hazátlanabb az én szavam a szónál.”
 Szétszerelődöm, újra összeállok.
 Vakon, bénán a bűnben. Hatalmasabb
 bűnök által a torz feloldozás.

